

Op leven en dood

Van een bepaald gezichtspunt uit gezien is sterven de beste manier om met leven om te gaan. We kunnen alleen ten volle leven wanneer we vertrouwd zijn met de dood of zelfs: wanneer de dood een vriend wordt.

Stel je voor dat er geen einde zou komen aan een mensenleven. Nooit meer sterven: dat zou het ergste zijn wat een mens kan overkomen. Er zou tenslotte geen echt leven meer mogelijk zijn; alleen een vorm van vegeteren.

Wanneer een leven van nature tot een einde komt, komt de dood gewoonlijk als een verlosser. Wanneer iemand zwak en gebrekkig wordt, wanneer de last der jaren en zorgen ondraaglijk wordt, is de dood de grootste weldoener die een andere vorm van leven mogelijk maakt. 'Leven is de mooiste uitvinding van de natuur en dood is een kunstgreep van het leven om méér leven te scheppen' (Goethe).

Af en toe kunnen we een zichtbaar teken van meer leven zien - zelfs een teken van verlossing, dat zich afdrukt in het sterfelijke lichaam. Na de doodsstrijd laat de gestorvene soms een uitdrukking van verheven rust en vrede achter op het gelaat: dood, de verlosser. Hebben we ons ooit gerealiseerd, dat voor Christus de dood geen verlosser was ?

Integendeel. Hij moest na de dood de moeilijkste taak vervullen die op aarde bestaat: Hij moest de dood zelf verlossen. Met zijn kruisdood is zijn werk op aarde niet vervuld. Lang daarvoor heeft Christus zijn grootste taak al aangekondigd met de woorden: 'De Mensenzoon zal drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn.'(Mattheüs 12: 40)

Het hart van de aarde - dat is het rijk van de dood en de onderwereld. (Grieks: 'thanatos' en 'hades', Apokalyps 1:18) De grootste strijd voerde Christus niet op aarde, maar in het hart van de aarde, om de dood en de onderwereld van binnenuit te overwinnen.

Sinds zijn dood en opstanding kan ieder mens die hem op aarde zoekt en volgt op een andere wijze dan voorheen door de dood gaan: niet langer gevangen in het hart van de aarde, maar gedragen in het hart van de Christus. Dankzij zijn dood is de dood niet langer onze vijand. De dood kan ons zelfs helpen om Christus te vinden: In Christo morimur.

Je kunt niet vroeg genoeg beginnen om de kunst van het sterven te beoefenen - ook al zijn het om te beginnen alleen nog maar 'vingeroefeningen.' Daarom krijgen de kinderen die in de Christengemeenschap voor het altaar staan steeds opnieuw te horen dat de Geest van God het leven in de dood voert - en het dode in het levende voert, om de Geest te kunnen herkennen.

Christus is niet in de aarde gelegd als een stoffelijk overschot. Hij heeft zichzelf in de aarde gelegd als een graankorrel die sterft - om vrucht voort te brengen voor de gehele wereld.

19 april 2020, Bastiaan Baan